

ваше нито капка кръвъ, за да спасятъ лѣкаритѣ болния му братъ ! Такъвъ чудноватъ его изъмъ го бѣше обхваналъ.

Завесата отдавна се е спустнала, а пиянската фигура на Стоилъ — Андреевъ каточели все още минава предъ очитѣ на зрителитѣ.

Отъ български чорбаджии, които Андреевъ изобрази, нека започнемъ съ Петъръ отъ „Иончеви ханове“ на Ст. Савовъ. Несимпатичното лице на Петра отговаряше на душевната му грозота. Той и наследниците на западащия ханъ бѣха убедени въ едно: само Петъръ има материални сили да ги избави отъ блатото на живота и да имъ открие нови по-хубави хоризонти. Това важно положение въ живота на другитѣ бѣ повдигнало високо самочувството на Петра. Той виждаше мощта на своето бждеще и затова търпѣше така непоколебимо и съ закана унижението, на което го подлагаше Павлина. Той бѣ влюбенъ въ това момиче, но любовта му и ревнивостта, която проявяваше къмъ другитѣ мъже, му подсказваха за планове, които се простиратъ и извънъ любовта — къмъ хана. Ето кое задържаше повече Петъръ къмъ Павлина.

Но той въ любовта си бѣ несръченъ. Съ нея не се и опитваше да хитрува. Тамъ където искаше да бжде хитъръ, ставаше натрапчивъ и несимпатиченъ на Павлина. Та затова тя толкова го ненавиждаше. Но Петъръ на